

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14.

Den 15de April 1889.

38te Jargang.

Tale

holdt af Apostel Georg O. Cannon, den 24. Februar 1889,
i Tabernaklet i Saltstaden.

I det jeg denne Eftermiddag agter at tale til Eder, mine Brødre og Søstre, saa føler jeg det nødvendigt, at bede Eder om at stænke mig Eders Tro og Forbøn. Det er nu over fire Aar siden jeg havde den Glæde, at tale til en Forsamling i dette Tabernakel. Tanken om at skulle tale til Eder i Dag har bragt mig til at skjælve af Frygt for mig selv; thi jeg veed af Erfaring hvor vanskeligt det er at beherske sine Sindsbewægelser, under saadanne Omstændigheder. Jeg er dog kommen her, med det Haab og den Fortrosthing til Gud, at hans Aand maa komme mig til Hjælp, og give mig baade Tanker og Ord, som ville udtrykke Herrens Willie.

Jeg vil ikke forsøge at skildre de Følelser, som for nærværende bejæle mig. Jeg har, i de sidste Par Dage, følt mig som en overordentlig lykkelig Mand, og det forekommer mig, som

om denne var een af mine lykkeligste Levedage; thi jeg føler en overordentlig stor Glæde over Guds Godhed og de Betsignelser, som han har tildelt os, som et Folk. Jeg er fuld af Haab og Fortrosthing til Gud. Jeg er ikke i en nedtrykt Sindstemning, og der hviler ingen Tungsendighed eller Bekymring paa mit Hjærte eller mit Sind.

Da jeg i lang Tid ikke har haft Anledning til at omgaaes de Hellige, som i forrige Tider, saa kjenber jeg ikke nu deres Følelser i Almindelighed. Jeg maa derfor lade mig nøje med den Underretning, som jeg har faaet af mine Brødre, der have nydt mere Frihed, end jeg har, og tillige ved hvad Aandens Vidnesbyrd tilstiger mig, men, saavidt det angaar mine egne Følelser, saa anjer jeg denne, for een af de lykkeligste Dage, som Zion har oplevet i de sidste otte og halvtredstjands-

tyve Aar; ikke fordi, at jeg er her og heller ikke fordi at President Woodruff er i vor Midte, men paa Grund af de Fremskridt, som dette store Værk har gjort og for den Stilling, som det nu indtager paa Jorden,

Angaaende dette Punkt er der maaste nok Nogle, som ikke dele denne Anskuelse med mig. Jeg veed at der blandt dem, som ikke ere Sidste-Dages Hellige, findes Adskillige, som tro, at „Mormonismen“, som de kalde det er ved at gaa tilgrunde, og der findes, maaste ogsaa Nogle i Kirken, hvis Tro er blevet svækket ved den senere Tids Begivenheder, saa vel som ved Udsigterne i Fremtiden, jaaledes som de vise sig fra det naturlige Synspunkt, men, under mine Betragtninger og Bestræbelser efter at lære at kjende og forstaa Guds Hensigter, saa er jeg dog ikke deraf bleven paavirket af den ringeste Frygt eller Mismod i saa Henseende. Jeg har bedet Herren om, at hvis det var hans Villie at vi skulde sørge og være bekymrede, naar vi vare stedte i stor Nød, og Ulykker truede os, at jeg saa maatte faa saadanne Følelser, men, indtil denne Dag har ingen saadanne Indtryk paakommet mig.

Tanker af den Bestaaffenhed have ikke uroliget mig. Jeg venter at komme til at gjenneegaa Prøver og mødes med Vanskeligheder, Lidelser og Forsølgelse; Forsølgelser som vil være af stor Betydning for Nogle af os, hvad dette Liv angaar. Det har kostet Blod før og det vil maaste endnu koste Nogle af Guds Folk Livet, men det er Noget, som vi ere blevene lærte, at være forberedt paa fra Begyndelsen. Da jeg var bleven gammel nok, til at forstaa dette Værks Betydning, saa vel som Bestaaffenheden af den Modstand, som det vilde møde heri Verden, idet jeg saa tilbage til den morderiske Kamp,

som Satan havde ført imod samme i forrige Dage, og som jeg ikke kunde tvivle paa at han jo ogsaa vilde føre i denne Tid, saa gjorde jeg Aegning paa at være trofast under alt dette, og derjom jeg udholdt og derved opnaaede at erholde den Krone og Herlighed, som Gud har lovet dem, som vise sig trofaste til Kristi Sag, — derjom jeg blev standhaftig og opnaaede denne store Herlighed, selv om det skulde koste Alt, hvad der var mig kjært og dyrebart paa Jorden, ja endog Livet, saa burde jeg være tilfreds og være beredt paa Følgerne af denne min Beslutning.

Det er gaaet mig langt bedre, siden jeg sluttede mig til dette Værk, ja vidt som det hidindtil er skredet fremad, end jeg den Gang turde gjøre mig Haab om. Jeg har nydt mere Glæde, det vil sige hvad dette Liv angaar; jeg har faaet mere Fornøje, mere Næringsmidler, mere Ro, mere Hvile og færre Lidelser, mindre Besværligheder, døjet mindre Ondt og Forsølgelse hvad mig selv angaar, end jeg ventede den Gang.

Dette store Værk er grundlagt af Gud vor evige Fader og — hør det, I Sidste-Dages Hellige og alle Jordens Ender — det er bestemt til at opfylde hele Verden. Det er det Værk, som Profeterne talte om, det Værk som de have omtalt og skildret i de herligste Udtryk. De hellige Profeters Udsagn om dette Værk ere de mest oplivende, som findes i Bibelen. Hermed mener jeg de sidste Dages store Værk. Skjønt det i Begyndelsen er ringe og ubetydeligt, uden Indflydelse eller verbøslige Fordele, saa er det ikke destomindre et Værk, som vil vedblive at voge, det vil bestandig udvides og sprede sig fra Pol til Pol; dets Indflydelse vil blive følt i alle Lande paa Jorden, fordi vor Fader i Himlen har lagt dets Grundvold.

Vil dette ike blot ved dødelige Menneskers Virksomhed eller de sædvanlige Midler, som ere stillede til vor Naadighed? Nej! viskelig nej! Vi ere blevne lærte i Erfaringens Skole, at med vor egen Styrke kunne vi kun udrette Lidt. Vi finde, at der tidt og ofte indtræffer Omstændigheder, som lægge Beslag paa al vor menneskelige Visdom; som bringer os til at studie og grunde paa hvad vi skulle gribe til; hvad der nu maa gøres og hvilke Skridt, der næst maa foretages, for at modarbejde denne eller hin Provøelse eller vanskelige Omstændighed; hvorledes vi skulle undgaa denne truende Fare eller slippe over hin tilshneladende uovervindelige Hindring, der op-taarner sig foran os, ligesom en høj Mur? Ere vi ikke gjennemtrængte af saadanne Følelser? Jeg, for min Del, maa tilstaa, at jeg fra Tid til Anden, har været tvivlraadig og ude af Stand til at se hvad der var at gjøre, seet fra et rent menneskeligt Synspunkt, hvorledes vi skulle undgaa de Farer, som true os og omgav os paa alle Sider, og som der ikke syntes at findes nogen mulig Udvej til at slippe fra. Det er under saadanne Omstændigheder, at Folk, som betragte dette Værk, og ikke erkjende det for at være Guds Gjerning, udraabe, at „Mormonismen“ har faaet Dødsstødet og at det sikkert snart vil være forbi med den.

Det er let nok at forstaa Marjagen til dette, men for at forstaa dette Værk, maa man se det med Troens Øje. Det Menneske, som betragter det for at forstaa det rigtigt, maa have nogen Indsigt og Kjendskab til den Magt, som grundlagde det og som endnu ledstager og understøtter det. Naar Menneskene ikke betragte det i dette Lys, saa ville de naturligtvis anse dette Værk ligesom ethvert andet System, der er blevet opfundet og ind-

ført af Menneskene, men der er endnu ikke indtruffet en Tid, siden Herren lagde Grundvolden til denne Kirke og indtil denne Dag, at Gud har forladt sine Tjenere, naar de vare stødte i Nød, naar de vare under stor Trængsel eller naar de vare i Fare, uden at han, ved sin Aand, tilkjendegav dem hvad de skulde gjøre og viste dem det næste Skridt, som de skulde tage, naar der opstilledes tilshneladende uovervindelige Hindringer for dem, og det syntes, som om det absolut maatte standse Værkets videre Fremgang. Det har vist sig, at eftersom vi kom disse Hindringer nærmere, saa forsvandt de. De bleve ryddede af Bejen og det blev tydeligt vist os, hvorledes dette Værk vilde gaa fremad og Guds Folk fortjætte deres Gjerning.

Takket været Herren for dette; thi ham tilkommer Æren. Det er ikke formedelst menneskelige Bestræbelser; det er ikke formedelst menneskelig Visdom; det er ikke ved menneskelig Kløgt; det er ikke ved menneskelig Kraft, at dette Værk er skredet fremad hele Tiden, indtil det har naaet sit nuværende Standpunkt; thi dersom det havde været Tilfælde, saa vilde vor Stilling have været meget beklagelsesværdig og vi vilde have befundet os under de ugunstigste Omstændigheder. Hvad skulde vi have gjort og hvad skulle vi gjøre nu, dersom vi vare stillede under saadanne Omstændigheder, om ikke Gud var med os og han ikke stod os bi, om han ikke ledede os i ethvert Skridt, som dette Værk gjør fremad, hvad vilde der saa blive af os? — Tusinder i dette Land vilde maaske lægge sig hen for at dø; de vilde have opgivet alt Haab og mistet al deres Livsglæde, og kun ventet sig uundgaaelig Tilintetgjørelse.

Mine Brødre og Søstre, jeg taler i Dag til Eder, jeg ønsker at mit Vid-

nessbyrd skal opmuntre Eder forsaavidt som Manden vil lade mig opmuntre, indgihde Haab og opløste dem, som ere nedtrykte i Sindet, som sørge og søle tungsindige — dem som sige ved sig selv: „har Gud forladt eller forglemte os“? — Jeg ønsker at henvende mig til dem og bære mit Vidnesbyrd om, at Gud regierer endnu i Himmelen; at han endnu er os nær; at hans Aabenbarelses endnu velsede os; at han endnu giver os Kundskab; at han endnu skylder os med sin Helligaand, ligesaa meget som han nogensinde har gjort, siden Kirken blev organiseret.

Dette Værk var ikke afhængig af Josef Smith. Jeg mindes endnu den Gang han blev taget fra os, skjønt jeg da kun var en Dreng. Alt Haab syntes at være borte. Vi havde troet, at han vilde have levet og ledet dette Folk indtil Jesus vilde komme. Hvad vilde der blive af Folket og til hvem skulle vi henvende os for at erholde Herrens Ord? spurgte vi den Gang hverandre. Profeten, Seeren og Aabenbaren — den Guds Mand, som havde seet Gud, Faderen og Sønnen; som havde haft Engle til at betjene sig; til hvem det evige Evangelium var blevet gengivet i dets oprindelige Renhed og Kraft tillige med det hellige Præstedømme, hvorved Menneskene have erholdt Myndighed til at udføre Ordinancerne i Guds Navn — denne Mand, saa velsignet, saa begavet, saa benaadet af Gud, blev os berøvet ved grusomme Morderes Hænder, og til hvem skulde vi nu søge hen for at erholde Raad og Vejledning? Hvem, tænkte vi, var der blandt alle Israels Ældste, som kunde træde frem og overtage Ledelsen af Guds Folk? — Jeg mindes endnu, hvorledes de Ældste drøftede dette Spørgsmaal i Trykferiet, hvor jeg den Gang arbejdede

som Dreng. Der syntes ikke at være een Mand, blandt de Hellige eller blandt de Ældste, saa fremragende i Karakter og Indflydelse, at Alle kunde enes om, at han maatte være den Rette.

Men da Tiden kom, at de Hellige forsamlede sig, (efterat de Told vare vendte tilbage), saa blev det tydeligt tilkjendegivet alt Israel, at der var en Mand, som Gud havde udvalgt; en Mand, som besad Præstedømmets Myndighed og Kraft i tilstrækkelig Grad til at lede Folket. Guds Røst blev hørt, udtalt med menneskelige Læber, og Guds Mand var paa samme Tid et kraftigt Vidnesbyrd til Alle, som vare nærværende ved denne Lejlighed, om at han var den rette Mand. Det var nødvendigt, at Folket i denne deres Prøvelses Stund, som de øjenlykkelig vare saa lidt forberedt paa — en Tid, da der eksisterede saa mange delte Meninger angaaende Præstedømmet og Præstedømmets Rettigheder — at Gud ved denne Lejlighed, paa en særegen Maade, skulde tilkjendegive sin Villie og Magt, og udpege den Mand som han vilde bruge, saa at der ikke længere skulde herske Uvisshed og Uenighed blandt de Hellige desangaaende.

Denne Mand ledte Israel med samme Kraft, samme Myndighed, samme Gaver og med ligesaa stor Visdom, som var saa ejendommelig hos Profeten Josef. Han førte Folket igjennem mange prøvende og vanskelige Omstændigheder, meget indviklede Scener. Han førte dem over Stetterne til dette Land og udpegede Stedet, samt profeterede om dette Lands Fremtid, for at opmuntre dem, og hvad han forudsagde er gaaet i Opfyldelse fra den Dag til nu.

Da Præsident Young døde, efterat have opnaaet en høj Alder, og han havde ledet Guds Folk med saa meget

Held og med saa mange Beviser paa Guds Velbehag, saa oprejste Gud en Anden; og da denne døde, saa oprejste han atter en Anden. Præsident Woodruff er nu hos os; en Mand moden i Erfarenhed; som har staaet i virksom Forbindelse med dette Værks Fremgang fra dets Begyndelse og til nærværende Tid og som kjender det fra Grunden — det vil sige, saa vidt som et Menneske kan lære at forstaa det her i Livet. — Gud har forundt os at saa beholde ham og saa nyde Godt af hans Raad og Vejledning, saa at han kan tilkjendegive os Guds Villie og undervise os som et Folk; at han kan virke i Forening med sine Medtjenere og give dem Guds Ord og Raad fra Tid til Anden. Saaledes vil det vedblive at gaa, ligemeget hvem der dør eller hvad der møder dette Guds Værk. Gud vil bevare det; han vil endog sithre det saa, at Synd, Ulykke, Besværligheder og Modgang vil forfremme det; han vil mage det saa, at Alt vil tjene hans Folk til Gode og hans eget Navn til Ære.

Det bør være os en stor Trost, under vore Prøvelser, ved Nat eller Dag, at vide, at dette er Tilfældet. Jeg bærer i Dag mit Vidnesbyrd om, at Gud er med sit Folk; at Gud er med dette Værk; at Gud vil skænke Zion en stor og herlig Sejr, men vi maa gjenneogaa Prøver, Sorg og Gjenvordigheder af forskjellige Slags. Vi maa prøves, lutres og renses. Det som hænger ved os, af den syndige Natur, maa nødvendigvis renses og fraskilles os gennem Lidelser. Om Jesus maatte lære af det han led, kunne vi saa vente os Andet? Kunne vi vente, at vor Vej skulde være aldeles fri for Besværligheder, naar han, Kongens Konge, Himlens og Jordens Gud, maatte lide Gjenvordigheder og

Sorg og opnaaede Fuldkommenhed gennem Lidelser? — Det vilde være en høist urimelig Forventning, hos nogen af Jesu Efterfølgere, at tro eller formode, at han eller hun skulde kunne undgaa Prøvelser og Lidelser, naar man tager i Betragtning hvad Menneskeslægstens Frelser maatte gjenneogaa.

Mine Brodre og Søstre! Gud vil mage det saa, at Alt, hvad der staaer i Forbindelse med dette Værk vil komme til at forfremme hans Hensigter. Jeg er maaste hundrede Gange bleven spurgt af mine Brodre (hvoraf Nogle ere i Fængsel): „Broder Georg N. naar tænker De, at denne Forfølgelse vil høre op? hvorlænge vil dette vedvare? ville vi blive sønderknuste og tilintetgjorte af denne Forfølgelse?“ Mit Svar har altid været: „Nej — naar vi en Gang blive særdige med denne Prøve, som visseiligen vil saa Ende; naar de tunge Skyer, som nu formørke Luften, lignelsesvis talt, og som gjør, at Omstændighederne synes haabløse for os, naar de ere borte, da skulle vi nyde mere Fred, vi skulle have mere Fremgang og have mere Indsigt, end vi nogensinde tidligere have haft. Saa vist, som vi nu lever, vil dette ske.“

De Sidste-Dages Hellige have udvist jaadanne Egenstaber, under disse Forfølgelser, at de endnu ville aftvinge tænkende Mennesker overalt i Verden Beundring for os som et Folk. Tænk ikke, at disse prøvende Omstændigheder, som I nu ere underkastede, ville være forgjæves. Ingen Sag, af nogen Betydning, vandt nogensinde Indsigt i Verden, uden ved store Opofrelser fra deres Side, som tilhorte og forsvarede den.

Dette har stedse været Tilfældet og vil vedblive at være det. Gjennem disse Forfølgelser saa vi Anledning til

at fremvise Egenstaber, som endnu vil bringe Verden til at beundre os. Den Uretfærdighed, Undertrykkelse og Vold, som vi maa udholde nu for Tiden, kjender man kun lidt til udenfor vore egne Grændser. Men vi føle det i høj Grad; vi kjende altfor godt til det, og mangen svag Kvinde saa vel som mangt et Barn, har maattet føle dette paa en frygtelig Maade og med ubestribelig Sjæleangst. Ingen Ven er i Stand til at skildre hvad de Sidste-Dages Hellige have maattet gennemgaa i de sidste fire Aar og ingen Tunge kan fortælle det. Men, det er optegnet i det Høje, og den Tid vil komme, da Menneskene ville komme til en fuld Forstaelse om det Hele. For Nærværende ere disse Lidelser kun kjendt blandt os selv, og det er saare Lidt som kommer ud i Verden; men det vil blive bragt frem i Lyset; det vil blive forkyndt fra Høstagen og det vil blive et virksomt Middel til at bortrydde de Fordomme, som nu eksistere imod de Sidste-Dages Hellige og opvække Interesse og Medfølelse for et Folk, som med saa stor Taalmodighed og uden Knurren, har udholdt og fundet sig i saadanne Volds-handlinger, som vi, som et Folk have maattet taale.

Jeg har ikke saa meget beklaget vore Brødre, under disse Omstændigheder, som deres Familier; thi, at gaa i Fængsel er en Fornøjelse i Sammenligning med hvad de maa lide. Naar en Mand gaar i Fængsel, saa saar han haade at spise og at drikke, og der er ikke noget særdeles Slemt forbundet med det, naar man er belabet paa det. Jeg taler dette af Erfaring. Jeg sølte mig saa lykkelig, da jeg gik derind, som nogen Mand vel kunde føle, og jeg sølte virkelig glad for at komme i Fængsel. Det vil maasse synes noget

besynderligt, men det var begrundet paa de særegne Omstændigheder, hvorunder jeg befandt mig. Jeg var blevet arresteret. Mine Brødre bad mig om, at jeg ikke maatte overgive mig og næsten forbad mig at gjøre det. Jeg søjede mig efter dem, men sølte alligevel, at det paahvilede mig som en Pligt mod dette Folk, mod Gud, mine Brødre og Søstre og tilige mod dette Bærf i det Hele taget, at jeg sent eller tidligt skulde overgive mig og svare paa de Anklager, som vare rejste imod mig, og da jeg derfor fik Auleadning til at gjøre det og til at gaa i Fængsel, saa gjorde jeg det med Glæde. Jeg sølte, at det vilde være bedre for Brødrene, som allerede vare i Fængsel, saa vel som for dem, der siden vilde blive fængslede, om jeg gik derind, og jeg kan denne Dag bevidne Guds, at det virkelig ogsaa var det Bedste. Jeg er nu glad for det, men, det Æneste, der gjorde det lidt kedeligt for mig derinde, hvad Fængslet angaar, var mit Ønske om at den Dag maatte komme, da jeg kunde saa nyde den Glæde, som jeg nu nyder, nemlig at udsøre mit Kald blandt de Sidste-Dages Hellige.

Jeg sølte mig ikke et Øjeblik ulykkelig i Fængslet. Det forekommer mig, at være ganske let at udholde, for dem, som belave sig paa det; men der kan ikke siges det Samme om Kvinderne og Børnene. Det er dem, som maa lide mest under disse Forsølgelser og ikke Mændene. For Kvinderne og Børnene har jeg sølt stor Deltagelse. Jeg har været paavirket af den inderligste Deltagelse for dem, ja jeg kunde godt kalde det Beundring for mine Søstre, under disse Prøver. De have staaet sig heltemodigen; de have vist sig trofaste og standhaftige under disse prøvende Omstændigheder og fremstillet

deres Kjønns Karakter paa en Maade, som aldrig før er seet i denne Slægt. Mændene have undertiden gjort baade dette og hint i deres svage Øjeblikke, men, til Kvindernes Nos være det sagt, at jeg ikke kan erindre et eneste Tilfælde, hvor de unddrog sig for at møde den Skæbne, som truede dem, og de gjorde det uden Frygt, men med Tillid til Gud og en urokelig Tro paa de Principers Rigtighed, som de havde annammet. Der findes muligvis Noget, som ikke havde gjort dette, men jeg er ikke blevet underrettet om deres Navne. Jeg har hørt Hundreder af Tilfælde omtale, hvor de havde baaret deres Videlser med Taalmodighed; hvor de have ndvist deres Standhaftighed og Karakterstyrke paa en Maade, som næsten gjør os, der kaldes det stærkere Kjøn, til Skamme. Jeg er taknemmelig mod dem for dette, meget taknemmelig, og, som jeg allerede før har bemærket, det er dem, som fornemmelig have maattet lide under disse Forfølgelser.

Disse Virkninger have vist sig hvorjenshelst min Opmærksomhed har naaet. Mændene elskede ikke deres Familier med saa stor en Kjærlighed som disse Forfølgelser begyndte, som de have gjort siden. Kvinderne elskede ikke hverandre saa meget som; Huskterne elskede aldrig deres Mænd saa højt og Børn elskede aldrig deres Forældre saa meget som de have gjort siden disse Forfølgelser begyndte; det har jeg lagt Mærke til og erfaret. De have bevirket at vi ere blevne mere inderligt forenede og bragt os til at føle mere som Et imellem os selv indbyrdes, det har forenet os mere end noget Andet har været i Stand til at forene os, som jeg har seet virke paa dette Folk.

Skjønt jeg har talt om de Videlser, Prøver og Forfølgelser, som vi have maattet gennemgaa under disse

prøvende Omstændigheder, saa er der dog een Sandhed, som nu er bevist og kan siges om de Sidste-Dages Hellige, og det er, at trods alle deres Gjenvordigheder, saa ere de dog det lykkeligste Folk paa Jorden. Jeg tror ikke, at der findes saa megen alsidig Tilfredshed i noget andet Samfund, selv om de end ere nok saa gunstigt stillede, som de Sidste-Dages Hellige nyde her. Aarsagen til dette er, at naar de søge Trost hos Herren under deres Prøver, naar de ere i Forlegenhed, naar de ikke vide hvad de skulde gribe til, saa vander han dem og skjænker dem Glæde i deres Hjerter. Deres Ansigt burde altid ndviise Tilfredshed og de burde føle sig som et overordentlig lykkeligt Folk, hvilket jeg ogsaa tror, at næsten Alle gjør. Vi have al god Grund til at være taknemmelige. Hvor vilde vi, anden Steds paa Jorden, finde en saadan Enighed og Kjærlighed, som der findes blandt dette Folk?

Findes der Fejl hos os? — Ja, ikke saa saa, men selv de, som ere imod os, høre Vidnesbyrd om vor Enighed, Det er ikke mange Dage siden jeg læste et Vidnesbyrd om at vi havde den fuldkomneste og bedste Organisation og at vi vare det bedste organiserede Folk paa hele Jorden. Det samme Vidnesbyrd har jeg selv hørt mange Gange, og det af Mænd, som ikke vare af vor Tro. Jeg minde sig saaledes et meget fremragende Kongresmedlem, som var een af vore ivrigste Modstandere, men som havde sat sig i Besiddelse af en Del Kundskab om vore Forholde; ved en vis Lejlighed sagde han til mig: „Sr. Cannon, De har den fuldkomneste Organisation, som findes paa Jorden. Hvorledes erholdt De den?“ Han ønskede at vide, hvem der egentlig havde stiftet og indført den. Han vilde naturligvis ikke tro,

hvad jeg fortalte ham desangaaende — hvad jeg tænkte og hvad jeg vidste. Jeg spurgte ham om, hvorfor ikke nogen af de mange dygtige, talentsfulde og lærde Mænd i Verden gik hen og organiserede Foreninger, der kunde maale sig med vor i Styrke og stor-

artede Resultater, naar de troede, at dette Værk ikke var af Gud, eller at Gud aldeles intet havde haft at gjøre med vor Organisation. Vi vide med Visshed, at vi erholdt denne Organisation fra Herren, og at han vil vedligeholde og udvide den. (Fortættets S. 219.)

Den 15de April 1889.

Den lille Kæmpe.

Vore Modstandere have ofte med Haan udtalt sig om „Mormonismen“'s ubetydelige Stilling og Fjendskab i Verden, saaledes som den ses fra et almindeligt verdsligt Synspunkt, og man har paaapeget de Helliges ringe Antal og fortrykte Omstændigheder, især i denne Tid, da de forenede Staters lovgivende Magt i Kongressen har taget Bestemmelser med det Formaal at tilintetgjøre den lille sejglivede Kæmpe; thi saaledes maa man absolut betragte den efter en saa haarduakket Kamp, som nu har været i mere end et halvt Aar, hundrede. Kampen begyndte nemlig den samme Dag, som Josef Smith bragte de hellige Optegnelser, (som han senere oversatte og gav til Verden, under Titelen „Mormons Bog“,) fra Højen Cumorah til sin Faders Hus, idet to Skurke lurede paa ham fra et Baghold og een af dem tilbelte ham et voldsomt Slag med en Knippel i den Hensigt at berøve ham den kostbare Skat. Siden den Tid har der ikke været sluttet Fred mellem Verdens gamle Religionsbekjendere og denne den nyere Tids upopulære, men kraftige Afspadning. At „Mormonismen“ vilde møde Modstand i de europæiske Statssamfund, om den havde været plantet der først, kunde man nok have forudsæet, efter som Religionen der, for det Meste bestemmes ved Lov, eller i alle Fald ved lang Sædvane, men at den skulde møde den stærkeste Modstand i det fri Amerika og det fra den Tid, da den endnu kun talte en Snes Medlemmer, er et Særstykke, som Verdens lærdeste og mest dybtbænkende Granskere endnu ikke have været i Stand til at opfatte eller forklare tilfredsstillende.

Mærkbærdig som Mormonismens Fortid visjelig er, saa vil dens Fremtid dog blive endnu mere mærkbærdig; men her møder man naturligvis kun et foragteligt Smil eller et medynksomt Træk paa Skulderen hos den intetroende Verdensmand. „Mormonismen“ — denne den mest foragtede Sekt i Verden vente sig en stor Fremtid? — Man anser det næppe værd at sjanke dette, de trofaste Helliges Haab, blot en stigtig Tanke, endjige nogen nærmere Overvejelse, og dog har det intet Umuligt ved sig, da Historien opviser mange store Begivenheder, som det paa en vis Tid, (da disse Begivenheder bleve forudforlyndte), maatte anses som en Umulighed at kunde indtræffe. For den, som er bekjendt med Verdens-Historien, behøve vi kun at hentyde til Babylons Glansperiode og spørge, hvad er der bleven af al dens Magt og Her-

lighed? — Hvor findes endog det ringeste Spor af hin verdensbeherkende Nation? — Som denne er sporløst forsvunden, saaledes er det ogsaa gaaet, med andre mægtige Nationer, som i sin Tid jhntes uovervindelige, Kjønt de alle havde en ganske ringe Begyndelse. Som det er gaaet med Folk og Riger, saaledes er det ogsaa gaaet med Menneskenes Begreber, Kunstljer og Principer, i Henseende til Politik og Religion. Kristendommen begyndte med Barnet i Bethlehem. Den fæstede Rod paa Calvari, da man troede, at den var tilintetgjort, og i mindre end tre Hundrede Aar efter Vandringen til Golgatha, beklæbte den den romeriske Kejsertrone og forestrev den da bekjendte Verden sine Love. Korset, som en Gang var Tegnet paa den dybeste Skændsel, pryder nu Kejseres og Kongers Bryst og hæves højt mod Himlen, som et Tegn paa, at man, i det mindste af Navn, bejender sig at være den foragtede Nazaræers Disciple og har bygget saadanne prægtige Templer til hans Ære.

Der er derfor hverken Uandsynlighed eller Umulighed for at noget Saadant kan gjentage sig. Den Kjendsgjerning, at Mormonismen, trods sin tilshneladende ubetydelige politiske Indflydelse, dog har været af tilstrækkelig Betydning til at paadrage sig de mægtigste Nationers Opmærksomhed og Had og til at lægge Beslag paa Diplomaters og Statsmænds Forhandlinger og Raadslagninger i mange Aar, medens uretfærdige Love og Dommere have gjort Alt for at berøbe den lille forhadte, men sejglivede Kæmpe Livet, saa voxer han dog bestandig og vinder baade i Styrke og Erfarenhed, fordi — Gud er med ham.

Som Barnet i Bethlehem blev efterstræbt paa Livet af Kong Herodes, fordi denne frygtede for den kommende Verdens Konge, saaledes er ogsaa Mormonismen, eller dens Bejendere, bleven efterstræbt fra dens første Fremkomst paa denne vor egen Tids Skueplads. Fra en tyndt befolklet Skovegn i Staten Ny York, har den ikke alene vedligeholdt sin Tilværelse, under uophørlig Modstand og Forjælgelse, men den har udbredt sig til næsten alle Verdens egne og indtager ikke blot sin Stilling som et religiøst Samsund, men betragtes endnu mere som en politisk-social Samsundsorden, der indgyder selv den 65 Milioner stærke amerikanske Nation Betyrninger. Det fattige Jesusbarn i Bethlehem gjorde ogsaa Kong Herodes forstræffet og bragte ham til at tage de grusomste Forholdsregler for at rydde den lille Verdenslange af Vejen. Da Trefseren omsider blev fremstillet for sine Bødler, der sad paa Dommerstædet, fremkom denne Frygt atter i den tydeligste Form, idet han blev anklaget, dømt og korsfæstet som Jødernes foregibne Konge.

Hvad er Aarsagen til denne Frygt for et tilshneladende saa ubetydeligt Samsund? — Vi svare: den samme Aarsag; som bragte Herodes til at efterstræbe Jesus, medens han endnu var et lille Barn. En ukjendt fjendtlig Indflydelse indgyder Menneskene denne Frygt for den kommende Storhed, der ligger skjult i den spæde Spire, som de søge at tilintetgjøre. Denne ukjendte Indflydelse er Mørkets Magter, under Ledelse af Erkeoprøreren Lucifer, som ogsaa kaldes Satan. Denne ondskabsfulde Magt, kjender i den lille Kæmpe, sin frygtelige Modstander og endelige Overvinder, og tager derfor sine Forholdsregler, for om muligt at tilintetgjøre ham inden han har naaet sin fulde Væxt og Styrke.

Mormonismen er intet ringere end Jesu Kristi sande Evangelium, „sømt er en Guds Kraft til Salighed for hver den, som tror“. — Den er bestemt paa

at frembringe de største religiøse, sociale saa vel som politiske Ombæltninger i Verden, ligesom den forhadte nazaraïste Sekt gjorde for sytten Hundrede Aar siden. Den er bestemt, som Forloberen for Milleniet eller den tusindaarige Fredsperiode, som snart skal begynde paa Jorden; da Jesus skal være virkelig Konge over Konger og hans himmelske Love finde almindelig Anerkjendelse blandt Menneskene, „thi je Dagen kommer, som brænder som en Dvn, da skulle alle Hovmodige, og Enhver som gjør Ugudelighed, være Galm, og den Dag, den som kommer, skal opbrænde dem, sagde den Herre Zebaoth, som skal ikke lade dem Rød eller Gren; men for Eder, som frygte mit Navn, skal opgaa Retfærdigheds Sol, og der skal være Vægebom under dens Binger, og I skulle gaa ud, og tage til som fede Kalve, og I skulle undertræde de Ugudelige, thi de skulle vorde Afte under Ebers Fødders Saaler, paa den Dag, hvilken jeg gjør, siger den Herre Zebaoth.“ Mal. 4, 1.

Det er Bevidstheden om denne og mange andre lignende Profetiens Opfyldelse, der indgyder de ugudelige Mennesker Frygt, men den giver de Hellige Haab og Tillid. Det er det som gjør den lille Kamp — Mormonismen — stærk og udholdende, og som vil tilsidst bringe Sejren til de nu undertrykte, foragtede og forfulgte Sidste-Dages Hellige, ligesom dette samme Haab styrkede de forrige Tiders Hellige under deres haarde Prøvelser.

„Frygt derfor ikke, Du lille Flok, thi det har behaget Faderen at give Eder Riget.“ C.

Tale

holdt af Apostel Georg W. Cannon, den 24. Februar 1889,
i Tabernaklet i Saltstaden.

(Fortsat fra Side 216.)

Det er en mærkelig Kjendsgjerning, som jeg ønsker, at I Alle skulle lægge Mærke til, dersom I ikke allerede har gjort det, nemlig, at ingen Mand, som har stridt imod dette Værk, har haft Held med sig. I behøve blot at tænke Eder tilbage og betragte de forbigangne Tider i dette Territorium, og dersom I have læst dette Folks Historie, spørge saa Eder selv: hvor ere de Mand, som en Gang nød Anseelse blandt deres Medmennesker og som siden have haft Held med sig og gjort Fremskridt, saa at de have kunnet efterlade sig et hæderligt Navn og Berømmelse,

efterat de have stridt imod dette Værk? Dersom deres Fremtids Sol nogenstunde viste sig lys og straalende, saa er den visstelig siden gaaet ned i Dunkelhed og Mørke. Dette har været Tilfælde med nogle af de forenede Staters Præsidenter, Dommere, Senatorer, Kongresmedlemmer saa vel som Sneve af Andre, som vi have haft her i Territoriet. Hvad er der bleven af dem? — Hvor findes den Mand, som I kunne pege hen til og sige: „Se paa den Mand og det Held han har haft med sig;“ følg hans Exempel og opnaa det Samme, som han har opnaaet ved

at forfølge og stride imod de Sidste-Dages Hellige og det Bærk, som I kalde Guds Bærk?" Findes der nogen saadan Mand iblandt os? Regn dem op fra Begyndelsen og se til Donnernes Brochu's, Dah- og Brandenburg, der kom her og vare de Første, der satte sig for, at modarbejde dette Bærk. Jeg har lagt nøje Mærke til dem. Jeg har været godt bekendt med dem. Blandt de Mænd af denne Slags, som jeg har kjendt i Kongressen eller udenfor Kongressen, Mænd, som have haft Embeder i dette Territorium, saa vel som udenfor dette Territorium er der ikke Een, som jeg kjender, hvis Exempel jeg vilde synes om at følge eller hvis Skæbne jeg vilde dele. Derfor det blev sagt til mig: „Se her, følg i denne Mands Fodspor og Du skal saa den samme Vøn, som han har faaet for hvad han har gjort“, saa vilde der intet Tillokkende være ved et saadant Tilbud.

Saaledes vil det gaa indtil Enden. „Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal lykkes, og hver Tunge, som staar op imod dig i Donnene, skal du fordomme.“ Dette er Herrens Ord, som blev udtalt for flere Tusinde Aar siden, angaaende hans Bærk i de sidste Dage, og det vil gaa i Opfyldelse i Fremtiden.

Disse ere nogle af de Fordele som vi nyde; de ere Betsignelser, som Gud har skænket os, nemlig at have Fremgang, at blive befriet, at blive styrket, at være forenede og nyde hverandres indbyrdes Kjærlighed. Jeg maa sige, at medens jeg betragter Eders Ansigtter denne Eftermiddag, er det vanskeligt for mig at beherske mine Følelser. Hvad er dog i Grunden Fængsel? — Hvad ere vore Prøver, Videlser og Besværligheder? — Hvad er det Hele? — Hvorledes burde man

se paa denne, naar man har et saadant Folks Hengivenhed og Tillid? — Hvor er den Mand, som vilde være bange for at møde Prøvelser, ja selv Døden, naar han vidste, at han bejad sine Medmenneskers Kjærlighed, deres Hengivenhed og Tillid? — Det er netop det, som vi ere i Besiddelse af. Vi ere forenede ved uoploselige Bånd — de kunne ikke opløses, de ere stærkere end Døden. Disse Mennesker ere sammenføjede formedelst Guds Kraft, ved den Helligaands Udgydelse over dem og ved Himlens Betsignelser, og derfor de ikke leve saaledes, at deres Hjærter ere fulde af Kjærlighed til hverandre, saa er det deres egen Skyld. Gud har udgydt denne store Kjærlighed over os fra Himlen. I kunne gaa hvor som helst I ville i Verden, og I ville finde, at hvor de Eldste døbe Menneskene, der bliver ogsaa Kjærlighedens Aand udgydt over dem, som de døbe. De Eldste have Venner, som gjerne ville dø for dem. Naar en Eldste gaar paa Mission til et fremmed Land, et Land, som han aldrig før har seet og maatte ikke kjender noget til, hvor der tales et for ham usforstaaeligt Sprog — naar han ved Daab indlemmer saadanne Folk i Kirken og Guds Aand kommer over dem, saa sanles de om ham, og de føle, som om de gjerne vilde uedlægge deres Liv for ham, saa stor og overvældende er den Kjærlighed, som de faa til den Mand, som bragte dem Evangeliet.

Hvem af de Eldste, som har rejst i Verden, er der, som ikke veed dette af Erfaring? Hvem af de Hellige, som nu har sit Hjem i disse Bjerge og som blebe døbte i andre Lande, er der, som ikke kan bære sit Vidnesbyrd om, at dette er Tilfælde. Fra Nord til Syd, fra Kanada til Mexiko, finde vi et Folk, hvis Hjærter ere fulde af

Kjærlighed til dem, som bragte dem Evangeliet, og skjønt de muligvis for boede paa modsatte Sider af Jorden, endogsaa i de længstbortliggende Lande, jaa ere de dog blevne besjælede af et nimodstaaeligt Ønske efter at komme bort fra deres Fødeland; at forlade deres Familie-Forbindinger og deres Slægt, og blive indsamlede til det Sted, som Gud har udseet og bestemt til et Indsamlingssted, at blive forenede med deres Trosfæller, de Sidste-Dages Hellige, endskjønt de derved udsætte sig for at komme til at lide Forfølgelse.

Hvor findes der Noget paa Jorden, som kan sammenlignes med dette? — Tor vi sige, at det er en Bildfarelse. — Derjom vi tor, jaa er det visseelig en storartet Bildfarelse; en forunderlig Bildfarelse — en Bildfarelse, som kan frembringe jaadanne Følger, jaadanne herlige Frugter! Man skulde tænke, at naar Mænd og Kvinder blive indlemmede i Kirken ved Daab, jaa vilde den blotte Tanke om, at de, ved at rejse til Bjergenes Dale, ville udsætte sig for at blive forfulgte, plagede og forpinte, saaledes som det sker med de Sidste-Dages Hellige, vilde være nok til at affrække selv de Modigste fra et jaadant Foretagende. Men har det vist sig at være Tilfældet? — Nej! — Det har vist sig, at hvorjomhelst de Eldste komme, i fremmede Lande, der htrer sig ogsaa denne brændende Attraa efter at indsamles til Zion, at samle med Guds Hellige for at glæde sig med dem. Dette har vist sig i alle Dele af Verden. Det indskrænker sig ikke til de jydige Stater, ejsheller til de nordlige Stater; det indskrænker sig ikke til Kanada, til Storbritanien eller til noget andet jærskilt Land, men denne Aand er ligesaa vidt udbredt i Verden, som Himlens Lys. Denne Aand ledjager

de Eldste, som bringe Jordens Beboere Frelsens Evangelium, og de indsamle saaledes Adams Born, som fryde sig ved Guds Søns Evangelium, og de prise Gud i deres Hjærter, fordi de leve paa en Tid, da han er i Jærd med at udføre et jaadant Værk; da Gud har talet fra Himmelen; da han har oprejst Profeter; da han har beskiftet Apostle; da han har udgydt sin Aand og Kjenket sine Gaver til dem, som ville lyde hans Befalinger. Denne Aand findes, hvorjomhelst Evangeliet er blevet indført, og derjom I, Brødre og Søstre, som bo i denne Dal, ikke ere i Besiddelse af denne Aand, jaa er det fordi I ikke have opfyldt Eders Pligter eller gjort Brug af de Velsignelser, som Gud har skjænket Eder. I maa have mistet Guds Aand og den Kjærlighed til Evangeliet, som han gav Eder i Begyndelsen. I have visseeligen ikke bevaret den hos Eder.

Dette bringer mig til at tænke paa, hvad en af de gamle Profeter sagde angaaende disse Dage. Idet han beskrev de Prøver, som vi skulde komme til at gennemgaa, sagde han: „De Retfærdige behøve ikke at frygte“. Nephi gjentager dette flere Gange — „de Retfærdige behøve ikke at frygte“. — Vi behøve ikke at frygte; jeg siger Eder, at der ingen Grund eller Anledning er til at være bange. Gud er med os; hans himmelske Englestarer ere med os; Martyrernes herlige Skare, som døde for Sandhedens Sag i Verdens forrige Tidsaldre skue ned paa os, og ere interesserede i dette store Værks Fremgang paa Jorden. De sympatisere med os under vore Lidelser, de kjende godt til de Prøver, som vi Mennesker maa udholde her i Livet, og de ere stedse omkring os. Englene ere med os og arbejde i Førening med

os for at skaffe dette vor Guds Værk Fremgang og fuldkommen Sejr. De, som ere med os, ere langt talrigere end de, som ere imod os, og, som jeg allerede for har jagt Eder, der findes ingen Magt paa Jorden, som kan standse dette Værk. Dette er mit Vidnesbyrd til Eder, i Jesu Navn.

Jeg beder, at Guds Fred maa være hos Eder, mine Brødre og Søstre,

at den Helligaands Kraft maa være nærværende hos Eder og i Eders Hjerter, saa at I, dersom I have begaaet Synd, maatte vende om nu og afstaa deraf med al Eders Styrke, og da tjene Gud af Eders ganske Hjerter, saa at vi kunne opnaa den store Herlighed, som Gud har lovet sine trofaste Børn. Derom beder jeg ydmygt i Jesu Kristi Navn. Amen.

Konferencemødet i Kjøbenhavn den 6te og 7de April 1889.

Konferencen som tog sin Begyndelse Torsdag Aften den 6te April Kl. 8, aabnedes med Afhyngelsen af en Salme og Bøn af Eldste James Anderjen. Eldste J. C. A. Weibye, Konferencens Præsident, bød de Tilstedeværende velkommen og haabede at denne Sammenkomst maatte blive behagelig og nyttig for dem. Han opfordrede dernæst Missionærerne til at afgive Rapport over deres forskjellige Arbejdsmarker.

Eldste J. J. Nielsen, Forstander for Dernes Gren, berettede, at denne bestod af 34 Medlemmer. To vare blevne tillagte Grenen ved Daab siden sidste Konference, og En var bleven udelukket. Han havde afholdt Forsamling hver Søndag, men Folket var i Almindelighed enten aldeles ligegyldigt for Religion, eller ogsaa indhylde i falske Begreber om samme, idet de troede, at Menneffene Intet kunde gjøre for at opnaa Frelse.

Eldste Ole Petersen, Forstander for Nordvest Sjællands Gren, sagde, at Grenen talte 28 Medlemmer. Han havde afholdt 45 Forsamlinger, dels hos de Hellige, dels hos Fremmede. En

Person var bleven døbt, siden sidste Konf., og Udfigterne, til at Flere vilde adlyde Evangeliet i Fremtiden, vare lovende.

Eldste Henry Jensen, Forstander for Nordost-Sjællands Gren, afgav Beretning om samme. Der fandtes 35 Medlemmer, men det forekom ham, at Udfigterne for Evangeliets Fremme i den Gren, vare daarlige; dog søgte han tilfreds ved at være kaldet til at advare Folket, og han havde virket efter bedste Evne i den Retning.

Forstanderen for Bornholms Gren, Eldste James Hansen, sagde, at samme bestod af 38 Medlemmer. Han havde virket paa Bornholm det meste af Vinteren, og haft mere eller mindre Hjælp af Eldsterne Mathias C. Lund, Hans Rosod og Crastus C. Willardsen fra Zion; tretten Personer vare tillagte Grenen ved Daab, siden sidste Konf. Der var imidlertid skeet en Del Bøvelsophidselse, som gjorde, at der fornærværende ikke fandtes Missionærer paa Den, men han agtede at optage sin Virksomhed der igjen i den nærmeste Fremtid. Gud havde paa en forunderlig Maade vejledt og beskyttet sine

Tjenere mod at lide Overlast af den ophidsede Føbel.

Ældste James Anderjen, Forstander for Sydvest-Sjællands Gren, sagde, at denne indbefattede en meget stor Landstrækning, men kun 64 Medlemmer, som boede meget adspredt. Fire Personer vare blevne tillagte Grenen ved Daab siden sidste Konf. og 61 Forsamlinger vare afholdte, dels hos de Hellige, dels hos Fremmede. Udgifterne til Evangeliets videre Udbredelse der paa Egnen vare kun lidet lovende.

Mødet hævedes derefter, ved Afhyggelsen af en Salme, og Bøn af Ældste James Poulsen.

Søndagen den 7de April, Kl. 10, Form. fortsattes Konferencen og aabnedes med Sang, og Bøn af D. Olsen. Præsident J. C. A. Weibye afgav Beretning i Egenstaa som Forstander for Kjøbenhavns Gren. Denne bestaar, fornærværende af 235 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet, og er inddeelt i 6 Kredse med en Ældste af det lokale Præstedømme som præsiderende Lærer i samme. 10 Personer vare tillagte Grenen ved Daab og 10 Personer vare udelukte siden sidste Konf. Det lokale Præstedømme havde virket med Flid, baade blandt de Hellige og Fremmede. Den kvindelige Hjelpeforening havde ogsaa udrettet meget Godt, ved at indsamle og uddele Hjælp til de Fattige. Sangforet under dets dygtige Leder, havde i høj Grad bidraget til, at gjøre Forsamlingerne livlige og interessante. Søndagskolen under Ældste Adolph Andersens Bestyrelse og understøttet af nidkjære Lærereinder, havde udrettet meget Godt ved at undervise Børnene i Evangeliets Grundprinciper og, som en Følge, vare mange af Børnene døbte.

Ældste James Poulsen, som havde virket som Missionær i Sydvest-Sjæl-

lands Gren, bar sit Vidnesbyrd om dette Evangeliums Sandhed; henviste til hvormeget de Sidste-Dages Hellige havde maattet lide for deres Tro's Skyld, og at Verden vilde blive holdt ansvarlig for det Vidnesbyrd, som saaledes var blevet afslagt.

Ældste Ole Peterjen talte derpaa om Nødvendigheden af at underkaste sig Evangeliets Ordinanser og den Myndighed, som Gud havde betroet sine Tjenere, forsaavidt at Menneskene ønskede Frelse i Guds Rige.

Præsident C. D. Fjeldsted sagde: Jeg er glad ved at se saa mange Hellige og Missionærer samlede, og haaber, at denne Konference vil blive en sand Fest for os. Han forklarede derefter, at det, ifølge Pagtens Bog, var Herrens Willie, at Børn skulde undervises om Evangeliets Principer meget tidligt og døbes, saa snart som de kunde forstaa Betydningen af at slutte Pagt med Gud.

Mødet hævedes derpaa, med at afsynge en Salme og Bøn af Ældste J. J. Nielsen.

Om Eftermiddagen Kl. 2 aabnedes Mødet atter med Sang, og Bøn af Ældste J. P. Christiansen.

Præsident J. C. A. Weibye, afgav derpaa sin Rapport over Kjøbenhavns Konference. Denne tæller 430 Medlemmer, hvoraf 1 Overpræst, 8 Halvsjers, 1 Ældste fra Zion, samt 25 Ældster, 12 Præster, 27 Lærere og 4 Diakoner. Deri ere indbefattede Præsident C. D. Fjeldsted og de to Brødre, som arbejde paa Kontoret ved Udgivelsen af Kirkens Skrifter. 30 Personer vare døbte og 11 udelukte siden sidste Konf. 18 Personer vare tillagte Konferencen ved Tilflytning siden sidste Konf. Skandinaviens Stjerne holdes af 230 Abonnenter. Missionærerne havde virket med Flid for at gjøre Menneskene be-

kjendt med Sandheden, og skjønt Frugterne tilhneladende ikke vare store, saa maatte vi dog være tilfredse med at plante og vande, og overlade det til Herren at give Væxten. Kirkens Anthoriteter i Zion saa vel som her bleve derpaa foreslaaede og anerkjendte enstemmigt. Eldste James Poulsen blev forflyttet fra sin tidligere Arbejdsmaark og beskiftet til at arbejde i Nordost-Sjællands Gren, som omreisende Eldste.

Eldste D. Olsen, Præsident for Skaane Konference, har sit Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed, og det samme gjorde Eldsterne F. F. Nielsen og James Anderjen, hvorpaa Mødet sluttedes med Sang, og Bøn af Eldste Adolph Anderjon.

Om Aftenen Kl. 6 aabnedes Mødet atter med Sang, og Bøn af Eldste D. Olsen.

Eldste Adolph Anderjon, som arbejder paa Kontoret, sagde, at det kunde synes underligt for Mange, at Herren kaldte utærde Mænd i sin Tjeneste, men Gud havde altid brugt sin egen Fremgangsmaade i saa Henseende, og naar man betragtede den Overensstemmelse, som fandtes i Være og Anskuelse hos de Hellige, lad dem komme fra hvilket somhelst Land i Verden, saa var det et stærkt Bevis for, at Herren understøttede sine Tjenere; thi de vare ledede af een Mand. Grunden til de mange meningsforskjellige Sekter, som findes i Verden, maatte søges i at de fornægtede Aabenbaring fra Gud. Siden Menneskene havde faaet Anledning til at læse den hellige Skrift, havde Menneskene begyndt at udlægge den, enhver efter sin egen Mening, og derfor syntes den Guds Anskuelse at være lige saa berettigede som den Andens. Herren havde derfor grundlagt dette Gjenoprettelses Værk

og givet os den Forjættelse, at det ikke skulde gives til noget andet Folk, men stedsvis skride fremad, indtil det har opfyldt sin Bestemmelse, nemlig, at tilvejebringe Fred og Enighed paa Jorden.

Eldste C. C. A. Christensen, sagde, at han for længe siden var kommen til det Resultat, at dette Værk, for hans Vedkommende, enten maatte være værd Alt eller Intet, idet at samme enten er fremkommet ved Aabenbaring fra Himmelen eller ogsaa ligesom Sekterne i Verden, ved blot den usikre menneskelige Opfattelse af Skrifterne. De Helliges Enighed er et stærkt Vidnesbyrd om, at de ere ledede af een Mand. De Hellige i alle Dele af Verden vilde høre det samme Vidnesbyrd, som han kunde høre, fordi de havde annannet den samme Mand, som er Guds Mand. Evangeliet lærte dem Alle, at være ædruelige, maadeholdne og retskafne i deres Wandel og til altid at skride fremad i det Gode. Han bevidnede, at han selv havde modtaget mange Beviser paa Guds Godhed og derfor kunde høre Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Præsident F. C. A. Weibye talte derpaa om Evangeliets første Principer. Vi tro, sagde han, paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, som, ved sin Lidelse og Død, forløste Verden. Det første Princip, i Saliggjorelsens Plan, er Tro, men Troen uden Gjerninger er død, derfor maatte Menneskene adlyde Evangeliets Fordringer, nemlig: Omvendelse og Daab, samt ved Haandspaalæggelse modtage den Helligaand. Vi vilde derved sikre os Guds Velbehag og evig Frelse herefter. Det var nødvendigt, at der fandtes et bemyndiget Præstedømme paa Jorden, saa at Evangeliets Ordinantier kunde blive udførte paa

den rette Maade og de blive anerkjendte af Gud, ligesom Apostlerne og andre af Herrens Tjenere vare i gamle Dage. Gudstjont vi kaldtes Guds Hellige, saa mente dette ikke, at vi vare fuldkomne; thi der fandtes endnu mange Usuldkommenheder blandt os som et Folk, men, naar vi bestræbte os for at efterleve vor Religions Forskrifter, vilde vi stedse blive bedre, og Gud vilde velsigne os.

Efterat en Salme var affjunget, fremstod Præsident Fjeldsted og sagde, at han sølte at vi skulde de forskjellige Talere, saa vel som Sangtoret, vor Tak, for denne opbyggelige og behagelige Sammenkomst, og derefter foreslog han, at denne Konference sluttes til ubestemt Tid, hvorefter han sluttede Mødet med Bøn.

Poul Jacobsen,
Striber.

Blanding.

Hungersnød i Kina. De frygtelige Ødelæggelser som har ramt enkelte af de mest befolkede Strøg i Kina, har fremkaldt en Hungersnød, om hvis Udstrækning en Europæer knapt kan gjøre sig et sbagt Begreb. Det er nu over et Aar siden, Efterretningen kom om den gule Flods Oversvømmelse, og siden den Tid er der kommet den ene Melbing efter den anden om nye Oversvømmelser med Ødelæggelse af hele Byer og Distrikter. Værst har det maasse været i Manshuriet, hvor Oversvømmelserne har været saa voldsomme, at de frugtbare Sletter nordenfor Leaoting-Golfen nu ligger under et Hav af Vand. Allerede dette var nok til at fremkalde en stor Hungersnød, men man haabede dog, at Høstæden ikke skulde blive ødelagt. Men i August brød Regn og Oversvømmelser ud paany, og store Strækninger af Provinserne Honan, Chantung og Chili forvandlede sig til et Hav. Huse, ja endog hele Byer skuledes væk, og de af Indbyggerne, som reddede sig fra at drukne, stod der uden Hjem og uden noget at opholde Livet med.

I de frugtbare Dale langs Floden Yang-tse-kiang skildres Nøden som rent forfærdelig.

Kina er som bekjendt usædvanlig tæt befolket, og naar pludselig alle Næringskilder stoppes paa de uhyre Strækninger i de mest frugtbare Strøg, da kan man let tænke sig, hvorledes Tilstanden vil blive.

Indhold.

Tale, holdt af Apostel Georg D.
Cannon den 24. Februar 1889
i Tabernaklet i Saltsøstaden 209—218
Red. Bem.:
Den lille Kæmpe 216

Konferencenøde i Kjøbenhavn den
6. og 7. April 1889 221
Blanding 224

Kjøbenhavn.

Ugivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Borensensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos **J. E. Bording** (B. Peterien).